

Η βροχή έπεφτε με θόρυβο στο σιδερένιο στέγαστρο. Ήταν οκτώ και δέκα το πρωί. Ο αστυνόμος Μπένι Γκρίσελ άνοιξε την τσάντα του με τα σύνεργα της σήμανσης στον τοίχο της φαρδιάς, ψηλής βεράντας, έβγαλε από μέσα τα ποδονάρια μιας χρήσης και μετά τα λεπτά λαστιχένια γάντια. Τα φόρεσε αγνοώντας τους ένστολους και τους δύο ντετέκτιβ του τοπικού τμήματος που στέκονταν προστατευμένοι στο ανοιχτό γκαράζ πίσω από την κουρτίνα της βροχής και παρακολουθούσαν με ενδιαφέρον τις κινήσεις του. Το άγχος και η κούραση είχαν υποχωρήσει, η προσοχή του ήταν τώρα στραμμένη στο τι τον περίμενε σε αυτό το μεγάλο, παλιό σπίτι.

Η βαριά εξώπορτα ήταν ανοιχτή. Πλησίασε στο κατώφλι της. Το γκρίζο πρωινό είχε βυθίσει το χολ στο μισοσκόταδο και το δεύτερο θύμα έμοιαζε με σκούρα, άμορφη μάζα. Στάθηκε ακίνητος για μια στιγμή κρατώντας την ανάσα του. Με το μυαλό του στη συμβουλή του δρα Μπαρκάουζεν: *Μην εσωτερικεύεις τις καταστάσεις. Κρατήσου σε απόσταση.*

Τι σήμαινε αυτό τώρα;

Έψαξε για διακόπτη και βρήκε έναν πίσω από την πόρτα. Τον γύρισε· ψηλά στο μπαρόκ ταβάνι άναψε ένας αστραφτερός πολυέλαιος. Δεν άλλαξε τίποτα στην ψυχρή ατμόσφαιρα. Ο άντρας ήταν πεσμένος στο γυαλιστερό δρύινο πάτωμα με απλωμένα τα άκρα τού σώματός του τέσσερα μέτρα από την πόρτα. Μαύρα παπούτσια, μαύρο παντελόνι, λευκό πουκάμισο, ανοιχτή γκρίζα γραβάτα, το πάνω κουμπί ανοιχτό. Χέρια τεντωμένα, στο δεξί βαστούσε πιστόλι. Γύρω στα τριάντα πέντε. Αδύνατος.

Ο Γκρίσελ πλησίασε ανήσυχος. Είδε το τραύμα από τη σφαίρα στο μέτωπο, διαγώνια πάνω από το αριστερό μάτι. Μια παχιά λουρίδα αίματος, που είχε γίνει σχεδόν μαύρη, κυλούσε προς τα δεξιά. Κάτω από το κεφάλι, το οποίο ήταν γυρισμένο αριστερά, υπήρχε μια λιμνούλα ακόμα πιο πηχτή σε μέγεθος μικρού πιάτου· το τραύμα από την έξοδο της σφαίρας.

Αισθάνθηκε ανακούφιση από την απλότητα του φόνου, την ταχύτητά του.

Αναστέναξε, παρατεταμένα και σιγανά, προσπαθώντας να διώξει την ένταση από το σώμα του.

Δεν έπιασε.

Εξέτασε τον διάδρομο. Σε ένα τραπέζι-αντίκα στα δεξιά υπήρχε ένα γαλάζιο βάζο γεμάτο πράσινα και λευκά αρωματικά κρινολούλουδα. Στην αντίθετη πλευρά ένα ράφι για καπέλα δίπλα σε μια ψάθινη θήκη για ομπρέλες. Έξι παλιομοδίτικα πορτρέτα κρέμονταν στον τοίχο σε οβάλ κορνίζες· αξιοπρεπείς άντρες και γυναίκες σε κοιτούσαν μέσα από αυτές.

Στο βάθος άρχιζε το σαλόνι ανάμεσα σε δύο κολόνες.

Από τη θέση του θύματος έκανε τους υπολογισμούς του για την πιθανή τροχιά της σφαίρας, ώστε να βαδίσει αποφεύγοντας κατά το δυνατόν τις αόρατες πιτσιλιές του αίματος. Έκανε τον γύρο και γονάτισε κοντά στο πιστόλι, είδε το σήμα του Γκλοκ στην κάννη και μετά το μοντέλο: *17 Gen Austria 9 × 19*.

Μύρισε την κάννη· δεν είχε χρησιμοποιηθεί. Σηκώθηκε.

Το πιθανότερο ήταν ο δράστης να στεκόταν στην πόρτα και το θύμα λίγο ως πολύ στο κέντρο του διαδρόμου. Αν το φονικό όπλο ήταν πιστόλι, ο κάλυκας θα έπρεπε να είχε πέσει στα δεξιά. Τον έψαξε, αλλά δεν τον βρήκε. Μπορεί ο δράστης να είχε χρησιμοποιήσει περιστροφικό. Μπορεί ο κάλυκας να είχε χτυπήσει στον τοίχο και να βρισκόταν τώρα κάτω από το θύμα. Μπορεί να τον είχε μαζέψει ο δράστης.

Το τραύμα εξόδου έδειχνε πως η σφαίρα πρέπει να βρήκε κάπου τον τοίχο. Έφτιαξε μια νοητή γραμμή που τον πήγε στο σαλόνι.

Προχώρησε με προσοχή κάνοντας ένα μεγάλο κύκλο γύρω από το πτώμα και διέσχισε τις κολόνες, όπου έπιασε μια ελάχιστη μυρουδιά καμένου ξύλου. Ο πολυέλαιος του διαδρόμου φώτιζε μόνο ένα μικρό μέρος του ευρύχωρου δωματίου και σχημάτιζε μέσα του τη μακριά σκιά του Γκρίσελ, ο οποίος αναζήτησε τον επόμενο διακόπτη. Βρήκε τρεις στη σειρά πίσω ακριβώς από την κολόνα και τους πάτησε όλους, τον ένα μετά τον άλλο. Γύρισε και κοίταξε. Απαλός φωτισμός. Χοντρά ξύλινα μαδέρια στο ταβάνι. Ράφια στους τοίχους γεμάτα δερματόδετα βιβλία. Ένα τεράστιο περσικό χαλί, ασημένιο και μπλε, γιγάντιοι καναπέδες και πολυθρόνες σχημάτιζαν δυο ξεχωριστά καθιστικά. Τραπεζάκια του καφέ από χρυσαφί ξύλο που έλαμπε. Πάρα πολλές λάμπες και βάζα, συνδυασμένα με την εξεζητημένη ταπετσαρία, όλα σκόπευαν να δημιουργήσουν την εντύπωση μιας κομψότητας παλαιάς εποχής. Στο κέντρο, μεγαλοπρεπές και αρχοντικό, το μεγάλο τζάκι με τη θράκα σθησμένη. Και στα δεξιά μόλις διακρίνονταν πίσω από μια σκούρα μπλε πολυθρόνα τα παπούτσια και το παντελόνι ενός τρίτου θύματος. Στο φόντο, στον γυμνό λευκό τοίχο του διαδρόμου, είδε μια φωτεινή βεντάλια αίματος, που έμοιαζε με χαρούμενο σουρεαλιστικό καλλιτέχνημα.

Ο Γκρίσελ παρατήρησε τις ομοιότητες και ανησύχησε.

Το πτώμα στο σαλόνι είχε το ίδιο στρατιωτικό κούρεμα, την ίδια σωματική διάπλαση —φαρδιές πλάτες, λεπτό κορμί— με το πτώμα του διαδρόμου. Επίσης, τα ίδια ρούχα: μαύρα παπούτσια και παντελόνι, λευκό πουκάμισο. Κι άλλο ένα αιματοδαμμένο Γκλοκ δίπλα στο αχρηστεμένο του χέρι. Μόνο η γραβάτα έλειπε αυτή τη φορά.

Κι άλλο ένα τραύμα στο κεφάλι, ανάμεσα στον κρόταφο και το δεξί μάτι. Όμως η πρώτη σφαίρα πρέπει να βρήκε το χέρι

του· δύο σύνδεσμοι από το δάχτυλο του χεριού είχαν κολλήσει στο λευκό σοδατεπί.

Ύστερα εντόπισε δύο κάλυκες που γυάλιζαν στην άκρη του χαλιού στο σαλόνι. Πρέπει να ήταν του δράστη, όπως κείτονταν με απόσταση δέκα εκατοστών μεταξύ τους. Το μυαλό του ξεκίνησε τα παλιά του παιχνίδια· άκουσε και μύρισε τους πυροβολισμούς. Ο δολοφόνος ήταν μια σκιά που προχωρούσε με το πιστόλι προτεταμένο· είδε τον άνθρωπο στον διάδρομο, δυο πυροβολισμοί, μια μικρή κόκκινη έκρηξη στο χέρι. Έντονη αγωνία, σύντομη, πριν από τον θάνατο, δεν υπήρχε χρόνος για φόβο· μόνο η μικρή σιωπηλή κραυγή της αιωνιότητας.

Ο Γκρίσελ έβαλε μια φωνή, σκόπιμα πιο δυνατή από τον θόρυβο της βροχής, για να συνέλθει. Δεν είχε κοιμηθεί αρκετά· το γαμημένο το στρες των τελευταίων βδομάδων· έπρεπε οπωσδήποτε να ηρεμήσει.

Έκανε προσεκτικά τον κύκλο γύρω από το πτώμα και γονάτισε δίπλα στο πιστόλι. Ήταν πανομοιότυπο με το άλλο· *Glock 17 Gen 4*. Το μύρισε· καθόλου μαπαρούτι.

Σηκώθηκε και κοίταξε γύρω του· κάτω στον διάδρομο, στον δεξιό τοίχο εντόπισε δύο τρύπες.

Έπρεπε να κινηθεί προσεκτικά γιατί το πτώμα, το δάχτυλο, το πιστόλι και τα αίματα κάλυπταν όλο το πέρασμα. Προχώρησε αλλάζοντας ισορροπία από πόδι σε πόδι. Έσκυψε να δει τις τρύπες. Και οι δυο σφαίρες ήταν εκεί, χωμένες βαθιά στον σοβά. Καλό αυτό.

Έπειτα αναζήτησε το τέταρτο πτώμα.

Το πρώτο δωμάτιο, αριστερά από τον διάδρομο, ήταν με την πόρτα ανοιχτή και κλειστές τις κουρτίνες. Άναψε το φως. Στο διπλό κρεβάτι υπήρχε μια βαλίτσα ανοιχτή και στο τραπέζι της τουαλέτας μια μπλε-γκρι γραβάτα και μια άδεια μαύρη θήκη ωμοπλάτης. Στο εσωτερικό μπάνιο τακτοποιημένα ξυριστικά και οδοντόβουρτσα. Εκτός αυτών τίποτα άλλο.

Πήγε στο δεύτερο υπνοδωμάτιο· τακτοποιημένο. Δύο μονά κρεβάτια· στα πόδια του ενός μια μικρή ταξιδιωτική τσάντα. Ένα μπουφάν στην κρεμάστρα μιας σκούρας καφέ ντουλάπας. Ένα τσαντάκι καλλυντικών σε ράφι στο εσωτερικό μπάνιο.

Βγήκε πάλι στον διάδρομο και άνοιξε μια πόρτα δεξιά του. Ήταν ένα μεγάλο μπάνιο, λευκό, αστραφτερό, με μπανιέρα σε μαρμάρινη βάση, μπιντέ και λεκάνη.

Τα δύο επόμενα υπνοδωμάτια ήταν άδεια, χωρίς ίχνος χρήσης. Το τελευταίο ήταν στην άκρη αριστερά. Η πόρτα ήταν ανοιχτή και το δωμάτιο σκοτεινό. Άναψε το φως.

Έξω η βροχή σταμάτησε απότομα δίνοντας τη θέση της σε μιαν απόκοσμη σιωπή.

Ήταν ένα μεγάλο δωμάτιο σε χαώδη κατάσταση. Χαλί ζωμένο, το διπλό κρεβάτι με τα σκεπάσματα πεταμένα κάτω, η καρέκλα σε ένα όμορφο γραφείο-αντίκα ριγμένη κάτω, η λάμπα αναποδογυρισμένη και οι πόρτες μιας τεράστιας ντουλάπας ορθάνοιχτες, με τα ρούχα πεταμένα στο πάτωμα. Μια μεγάλη βαλίτσα στη γωνία γυρισμένη ανάποδα.

«Μπένα!» Τον ξάφνιασε η φωνή από την εξώπορτα που έσπασε τη σιωπή του απόδροχου.

Είχε φτάσει ο αστυνόμος Βον Κιεπίντο.

«Έρχομαι», απάντησε. Η φωνή του αντήχησε βραχνή στο τεράστιο, άδειο σπίτι.

Ο Κιεπίντο στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας με το μαύρο μακρύ παλτό του, το καινούργιο του απόκτημα, το οποίο όπως ομολόγησε είχε πάρει «από μια αποθήκη του Σολτ Ρίβερ, τζάμπα, φιλαράκο· κλασικό στιλ ντετέκτιβ. Τα Γεράκια τον χειμώνα».

Και καθώς ο Γκρίσελ διέσχιζε προσεκτικά τον διάδρομο, θυμήθηκε ξαφνικά τα τσαλακωμένα του ρούχα. Το χοντρό μπλε πουλόβερ και το μπουφάν του έκρυβαν τουλάχιστον το

πουκάμισο. Είχε κοιμηθεί με τα ρούχα· ο Κιεπίντο θα το πρόσεχε.

«Πώς πάει, Μπένα; Πόσοι είναι εκεί;»

Ο Γκρίσελ πέρασε στη βεράντα· άρχισε να βγάζει τα γάντια του. Τα σκούρα σύννεφα είχαν απομακρυνθεί και φάνηκε ο ήλιος που τον έκανε να ανοιγοκλείσει τα μάτια του. Η θέα ήταν ξαφνικά συγκλονιστική· ξετυλιγόταν μπροστά του η κοιλάδα του Φρόντσουκ.

«Ένας από τους εργάτες του κτήματος είναι νεκρός στον αμπελώνα. Με την πολλή βροχή δεν μπόρεσα να πλησιάσω. Μέσα είναι δύο».

«Χριστέ μου...» Ο Κιεπίντο τον κοίταζε προσεκτικά. «Είσαι καλά, Μπένα;»

‘Ηξερε ότι ήταν αξύριστος, με κατακόκκινα μάτια. Έγνεψε καταφατικά. «Κοιμήθηκα απλώς άσχημα», είπε ψέματα. «Πάμε να δούμε αυτόν έξω».

* * *

Το πρώτο θύμα ήταν πεσμένο ανάσκελα ανάμεσα σε δύο σειρές από αμπέλια· έγχρωμος άντρας, ντυμένος με σκούρα κόκκινη φόρμα με ασημένιο σιρίτι. Ο Κιεπίντο και ο Γκρίσελ στέκονταν στην άκρη του χωραφιού, τέσσερα μέτρα από το θύμα. Διέκριναν ανάμεσα στα μάτια του το μεγάλο τραύμα εξόδου της σφαίρας.

«Πυροβολήθηκε από πίσω. Και τον έσυραν εδώ». Ο Γκρίσελ έδειξε δυο αχνά, ξεπλυμένα αυλάκια που κατέληγαν στις φτέρνες του θύματος. «Και αυτά είναι τα ίχνη από τα πατήματα των εργατών που τον βρήκαν το πρωί».

«Είναι αδερφός», είπε ο Κιεπίντο κι έπειτα, επικριτικά, «με φόρμα σκλάβου».

«Εργάζεται στον ξενώνα. Σύμφωνα με...»

«Αυτό εδώ είναι ξενώνας; Νόμιζα πως είναι αγρόκτημα οينوποιίας».

«Είναι με ξενώνα...»

«Λες και δεν βγάζουν αρκετά. Είσαι σίγουρος πως είσαι καλά;»

«Είμαι μια χαρά, Βον».

«Πήγες καθόλου σπίτι σου χθες βράδυ;»

«Όχι. Σύμφωνα με...»

«Υπάρχει κάποια υπόθεση που δεν γνωρίζω;»

«Βον, δούλευα μέχρι αργά. Ξέρεις πώς μαζεύονται τα έγγραφα — και μετά με πήρε ο ύπνος». Ήλπιζε ο Κιεπίντο να άφηνε έως εκεί το θέμα.

«Στο γραφείο σου;» ρώτησε σκεπτικός.

«Ναι, στο τμήμα...»

«Γι' αυτό έλαβες το σήμα τόσο νωρίς;»

«Γι' αυτό. Σύμφωνα με τους ντετέκτιβ του τμήματος, γύρω στις εννέα χθες το βράδυ ο συγκεκριμένος εργάτης θα ερχόταν να στοιδιάξει τα ξύλα για το τζάκι και να δει αν οι πελάτες ήταν ευχαριστημένοι. Όταν δεν επέστρεψε σπίτι του, η γυναίκα του υπέθεσε ότι είχε πάει στην πόλη... Κι έπειτα τον βρήκε η πρωινή βάρδια. Στη συνέχεια είδαν τον πρώτο στον διάδρομο. Το πρόβλημα είναι πως μιλάνε για τρεις μέσα».

«Σε χάνω, δικέ μου. Νόμιζα πως ήταν τρεις».

«Τρεις φιλοξενούμενοι. Μέσα».

«Οπότε έπρεπε τα θύματα να είναι τέσσερα;»

«Ναι...»

«Πού είναι το τέταρτο;»

«Αυτό είναι το μεγάλο ερώτημα. Το θέμα είναι... έχουμε τρεις πυροβολισμούς στο κεφάλι, Βον. Και ο άλλος μέσα πυροβολήθηκε στο χέρι που κρατούσε πιστόλι και στο κεφάλι, οι δυο κάλυκες είναι πεσμένοι δίπλα-δίπλα...»

Πήρε μια στιγμή στον Κιεπίντο για να πει με το στόμα ανοιχτό: «Χριστέ μου, Μπένα. Διπλή βολή».

«Σε κινούμενο στόχο».

Ο Κιεπίντο κούνησε απλώς το κεφάλι του με δέος. «Επιδέξιος πυροβολισμός, φιλαράκο...»

«Αυτό που με προβληματίζει περισσότερο: το τελευταίο δωμάτιο έχει σημάδια πάλης. Τώρα, γιατί κάποιος με τέτοια ευχέρεια στο να πυροβολεί, θα κάτσει να παλέψει;»

Ο Κιεπίντο κοίταξε τον Γκρίσελ με αγωνία. «Σκέφτεσαι ό,τι σκέφτομαι;»

Ο Μπένι δεν ήθελε να το πει, οι συνέπειες ήταν σοβαρές. Απλώς κούνησε το κεφάλι του καταφατικά.

«Υπάρχει στην πύλη ένας φωτογράφος από εφημερίδα, Μπένα».

«Σκατά», είπε ο Γκρίσελ.

«Απαγωγή. Πότε ήταν που είδαμε κάτι τέτοιο;»

«Υπάρχει κι άλλο θέμα. Και οι δυο που είναι μέσα μοιάζουν... από την κοψιά τους, τα μαλλιά, τα ρούχα, τα δεκαεπτάρια Γκλο... με ανθρώπους του νόμου. Ή στρατιωτικούς ή κατασκόπους...»

«Πλάκα μού κάνεις».

«Και κάποιος που πυροβολεί έτσι αλάνθαστα... είναι εκπαιδευμένος. Ειδικές Δυνάμεις, Κρατική Ασφάλεια... κάτι τέτοιο. Επαγγελματίας».

Ο Κιεπίντο γύρισε και κοίταξε το σπίτι. «Σκατά. Μπελάς, Μπένα, μεγάλος μπελάς».

Ο Γκρίσελ αναστέναξε. «Ακριβώς».

«Πρέπει να ανασκουμπωθούμε, φιλαράκο».

«Θα πρέπει να μιλήσω στον Ζιράφ. Να φροντίσουν τον Τύπο».

Δεν κινήθηκαν. Στέκονταν δίπλα-δίπλα με τα κεφάλια σκυφτά —ο Κιεπίντο ένα κεφάλι ψηλότερος από τον κοντόχοντρο, γεροδεμένο Γκρίσελ— να αναλογίζονται τις επιπλοκές της υπόθεσης, διστάζοντας μπροστά στο χάος που τους περιμενε.

Μέχρι που ο Κιεπίντο, με την ουρά του καινούργιου του παλτού να χτυπάει στον παγωμένο άνεμο, έβαλε προστατευτικά το χέρι του στον ώμο του Μπένι.

«Μπένα, τουλάχιστον υπάρχει κάποιο φως».

«Τι εννοείς;»

«Μιλώ για σένα και για την όψη σου. Σκέφτηκα πως πρέπει να έγινες πάλι σκνίπα. Αλλά διαλυμένος από ένα ολονύκτιο μεθύσι, δεν θα μπορούσες να πιάσεις την κατάσταση έτσι γρήγορα...»

Έκανε στροφή και προχώρησε προς τον ξενώνα.